

DRYP

BÚCSÚ NAGY BÁLINT PROFESSZORTÓL

1930-2015

Dr. Nagy Bálint egyetemi tanártól búcsúzom a Koinónia olvasói nevében is, hiszen több írását olvashattuk újságunk virtuális lapjain. Írásaival ugyan elsősorban a növényvédelmi szakmával és a vidékfejlesztéssel foglalkozó fórumokon találkozhattak az érdeklődő szakemberek, de olvasója s személyes ismerőse is volt Gyurka bácsinak. Sokat emlegette, a *Merre ne menjek* című könyvét, amit mindig magánál tartott még az autóban is és olvasgatta, ha várakoznia kellett, vagy ideje engedte. Azután elmondta, vagy leírta a belőle merített gondolatait. No de ki is volt Nagy Bálint? A fiatalabb és a szakmától távolabb serénykedő olvasók részére itt egy rövid életraj, egyik könyvének az „Állandósult költségvetési fekete lyuk (?) – vagy az Európai Unióhoz illeszkedő VIDÉKFEJLESZTÉS” (már a címe is sokat mondó) 2003-ban szinte szamizdatként kiadott munkája fülszövegéből: „Dr. Nagy Bálint 1930-ban született zsellércsaládban egy szabolcsi kis községben, Gacsályban. Iskoláit szülőfalujában, majd az Eszterházy Kertészeti Középsiskolában, később a Harkovi Dokucsájev Mezőgazdasági Egyetem Növényvédelmi fakultásán végezte. 1959-től a Földművelésügyi Minisztérium Növényvédelmi Szolgálatának igazgatója. Később az FM Növényvédelmi, majd Növényvédelmi és Agrokémiai Főosztályának vezetője egy negyedszázadon át.

Tudományos vizsgálattal 1960-tól foglalkozik. Elemzései alapján előbb bírálta, majd szembefordult a tekintélyuralmi hatalommal, ezért 1983-ban politikai okokkal lemondatták. A rendszerváltáskor megdöbbenve látta, hogy jórészt ugyanazok kerültek a gazdasági és hatalmi pozíciókba, akikkel már '78-tól szemben állt. Felháborodását kifejezve megírta az „...és mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma..” című könyvét. Véleménye, hogy a jelenlegi agrárpolitika odavezethet, hogy a zsellérséget ismételten kisemmizik.” – olvashatjuk a több mint 12 éve megjelent könyvének borítóján. Akár ma is írhatta volna.

Szakmai téziseit most nem idézném ide, helyette néhány fontos mondatát másolom ki könyvéből: „egyre többször ötlik emlékezetembe, szegény nagyapámnak egy sokszor elmondott intelme: „Fiam soha ne beszélj a holnapról addig, amíg nem tudod pontosan, hogy ma mi történt” Tőle tanultam gondolkodásom alaplajcszerét is. Így tanított: Ha a világot igazából akarod ismerni, minden dolgot vetkőztess az alaptulajdonságára. Ez mit jelent? – kérdeztem. Hát... például ha találkozol Madarassy nagyságossal, hajolj meg előtte – mert nem tehetsz mást – de közben lássad, hogy pucéran pont olyan, mint mi vagyunk.” Vagy az Életfa Emlékplakett átadásakor mondott szavai: „Túlkerültem minden izmus határán, és magasabb tudás szintjén, a paraszti gondolkodás konzervatív világnézetéhez visszaérkezve, egyetlen dolog vezérelt, annak a népnek a jóléte, amely engem „kiizzadott” és elküldött.”

Sokszor hallottam Tőle ennek tömör megfogalmazását: „**mindent a fajtámért tettem**” és mi sem hitelesíti jobban ezt a hitvalló mondatot, mint hogy ugyanolyan töretlen akarattal küzdött, sokszor mellőzött körülmények között is, nyugdíjazása után a vidék agráriumban élők sorsáért, és számos pályatársától eltérően nem vette ki részét az „eredeti tökefelhalmozás” meggazdagodásának kínálta lehetőségeiből sem. Május 18-án távozott közülünk. Búcsúzzunk Tőle kedves költője François Villon Ellentétek című költeményének az utolsó versszakával (Szabó Lőrinc fordítása)

„Semmit se bánok, s ami sose kellett,
Kínnal mégis csak olyat hajszolok;
Csalánnal a szeretet szava ver meg,
S ha igaz szólt, azt hiszem, ugratott;
Barátom, aki elhitei, hogy
Hattyúk csapata a varjú-sereg;
Igazság és hazugság egyre megy,
És elhiszem, hogy segít, aki árt;
Mindent megőrzök s mindent feledek:
Befogad és kitalál a világ.”

**Legyen a föld békés nyughelye, amelyért életében
annyit áldozott!**

